

Sygnatura akt XIII GC 1442/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Hajdys

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Adamkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 roku na rozprawie w Łodzi

sprawy z powództwa D. S. (1) i S. S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę kwoty 2.010 zł

1. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. solidarnie na rzecz powodów D. S. (1) i S. S. kwotę 2.010 (dwa zł (czteryście siedemdziesiąt sześć złotych i dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od 12 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. solidarnie na rzecz powodów D. S. (1) i S. S. kwotę 2.538,50 zł (dwa tysiące pięćset trzydzieści osiem złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje wypłacić solidarnie powodom D. S. (1) i S. S. z funduszu Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 112,50 zł (sto dwanaście złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu opłaty od pozwu.

Sygn. akt XIII GC 1442/16

UZASADNIENIE

1 lutego 2016 roku D. S. (1) i S. S. wnieśli do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę solidarnie na ich rzecz kwoty 5.010 zł wraz z odsetkami od 12 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych tytułem częściowego zaspokojenia roszczenia o odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu powodów marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z dnia 10 grudnia 2012 roku. Powodowie wskazali, że sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. Pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności i tytułem bezspornej kwoty wypłaciła powodom odszkodowanie w wysokości 1.577,71 zł. Powyższe odszkodowanie zostało ustalone w oparciu stawkę za roboczogodzinę w wysokości 50 zł netto za godzinę oraz ceny części zamiennych pomniejszone o współczynnik 45%. Decyzja o przyznaniu wyżej opisanego odszkodowania została doręczona powodom 4 lutego 2013 roku. Przyznana kwota, zdaniem powodów, nie jest wystarczająca nawet na zakup części zamiennych, a przyjęta przez pozwaną stawka za godzinę pracy wyspecjalizowanego warsztatu jest nierealna nawet w przypadku serwisów zajmujących się restytucją zwykłych samochodów osobowych; w przypadku ciągników siodłowych stawki serwisowe zaczynają się od 130 zł netto za roboczogodzinę. Dodatkowo powodowie wskazali, że 25 kwietnia 2013 roku mailowo zgłosili pozwanej roszczenia związane z refundacją pojazdu zastępczego.

(pozew – k.2-5)

W piśmie z 10 maja 2016 roku powodowie wskazali, że domagają się odsetek od 12 stycznia 2013 roku oraz podali, że ich zdaniem stawka za roboczogodzinę pracy została przez pozwaną zaniżona co najmniej o 90 zł netto, a ceny części zamiennych o 45%.

(pismo powodów z 05.10.2016 r. – k.2 5 -26)

12 maja 2016 roku referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo w całości.

(nakaz zapłaty z 12.05.2016 r. – k.29)

2 czerwca 2016 roku pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go częściowo, tj. w zakresie kwoty 2.010 zł oraz w zakresie odsetek od kwoty 3.000 zł do 3 czerwca 2013 roku. Odnośnie do kwoty 2.010 zł, tytułem kosztów naprawy pojazdu powodów, pozwana podniosła zarzut przedawnienia, wskazując, że powodowie 28 stycznia 2013 roku odebrali wysłaną mailowo przez pozwaną decyzję o przyznaniu odszkodowania, w związku z czym w dniu 28 stycznia 2016 roku zakończył swój bieg trzyletni termin przedawnienia roszczenia o odszkodowanie. Z kolei odnośnie do odsetek od kwoty 3.000 zł pozwana wskazała, że dopiero w dniu 3 czerwca 2013 roku wpłynęła do pozwanej faktura za najem pojazdu zastępczego przez powodów.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 33-35)

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 roku powodowie oświadczyli, że decyzję na piśmie o przyznaniu odszkodowania w dniu 4 lutego 2013 roku otrzymała jedynie powódka S. S.; powód D. S. (1) jej nigdy nie otrzymał. Nadto sprecyzowali, że zgłoszone żądanie obejmuje odszkodowanie w kwocie netto, zaś swoje roszczenie opierają na stawce 130 zł netto za roboczogodzinę pracy, z pominięciem potrąceń amortyzacyjnych cen części zamiennych.

(protokół rozprawy z 17.11.2016 r. – k.55-55v)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

10 grudnia 2012 roku doszło do zderzenia pojazdów: będącego własnością na zasadzie wspólności łącznej prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej powodów D. S. (1) i S. S. ciągnika siodłowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z samochodem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez pozwaną (...) spółkę akcyjną z siedzibą w S., a kierowanym przez osobę ponoszącą winę za kolizję obu pojazdów.

(okoliczności bezsporne)

Pozwana przyznała i wypłaciła powodom tytułem odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu kwotę 1.577,71 zł uznając, że:

- czas potrzebny na wykonanie naprawy w zakresie prac blacharskich obejmuje 8,2 godziny,
- czas potrzebny na wykonanie naprawy w zakresie prac lakierniczych obejmuje 1,4 godziny,
- stawka za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych wynosi 50 zł netto,
- łączny koszt przeprowadzenia naprawy w zakresie robocizny wynosi zatem 480 zł,
- ceny części zamiennych, wraz z normaliami, wyniosły 1.438,27 zł,
- ubytek wartości części zamiennych wyniósł 340,56 zł.

(kosztorys naprawy sporządzony przez pozwaną – k.8-11)

Rynkowe stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w przypadku napraw ciągników siodłowych wyniosły 130 zł netto (tym samym łączny koszt prac blacharskich i lakierniczych powinien być wynieść 1.248 zł), ceny części zamiennych uwzględnione w kosztorysie pozwanej zostały zaniżone o 45% (tj. o kwotę ok. 1.176,77 zł, a zatem wyniosły 2.615,04 zł), zaś potrącenie ubytku ich wartości było niczym nieuzasadnione. Wobec powyższego koszt przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed dnia szkody wyniósł 3.863,04 zł netto, tj. 4.751,54 zł brutto.

(okoliczności bezsporne – art. 230 k.p.c.; nadto: przesłuchanie powoda D. S. (2) – k.55v)

28 stycznia 2013 roku na adres mailowy powodów został doręczony skan decyzji pozwanej o przyznaniu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu powodów w wysokości 1.577,71 zł, z pouczeniem o możliwości dochodzenia dalej idącego roszczenia na drodze sądowej. Tego samego dnia ze skrzynki mailowej powodów został wysłany do pozwanej e-mail informujący o znacznym zniżeniu wysokości szkody i rozważaniu wystąpienia na drodze postępowania sądowego. Jednocześnie pozwanej został podany wspólny rachunek bankowy obu powodów.

(okoliczności bezsporne; nadto korespondencja e-mail stron i skan decyzji – k. 46-49)

Pisemna decyzja o przyznaniu powodom odszkodowania została pozwanej S. S. doręczona 4 lutego 2013 roku.

(okoliczność przyznana przez powodów – art. 229 k.p.c.)

3 czerwca 2013 roku została pozwanej zgłoszona szkoda w postaci kosztów najmu przez powodów pojazdu zastępczego, w wysokości 3.000 zł.

(mailowe zgłoszenie szkody oraz potwierdzenie wpływu maila do pozwanej – k.43-45)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwana podniosła tylko jeden zarzut przeciwko zasadności powództwa o dopłatę do wypłaconej kwoty 1.577,71 zł z tytułu kosztów przywrócenia pojazdu powodów do stanu sprzed szkody, tj. zarzut przedawnienia.

W wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania (art. 819 § 3 k.c.), co oznacza, że dochodzone przez powodów roszczenie przedawnia się w terminie trzyletnim od dnia, w którym dowiedzieli się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (art. 442¹ zd. 1. k.c.), jako, że ich szkoda wynika z zawinionego działania osoby kierującej drugim z pojazdów uczestniczących w spornym zdarzeniu (art. 436 § 2 w zw. z art. 415 k.c.). Z okoliczności sprawy nie wynika, aby datą początkową biegu terminu przedawnienia był inny dzień, niż data szkody, tj. 10 grudnia 2012 roku. Należy jednak zauważyć, że wedle art. 819 § 4 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem; bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. W rozpoznawanej sprawie bezsporne jest, że powodowie zgłosili szkodę pozwanej przed dniem 28 stycznia 2013 roku, bowiem potwierdzeniem tego jest korespondencja mailowa pozwanej z tej właśnie daty. Pozwana wywodzi pozytywne dla siebie skutki prawne w postaci rozpoczęcia na nowo biegu terminu przedawnienia z doręczeniem powodom mailowo w tym dniu skanu decyzji o przyznaniu odszkodowania. Z poglądem pozwanej nie sposób się zgodzić. Ponieważ złożenie oświadczenia w formie elektronicznej nie spełnia wymogu formy pisemnej, dla której zachowania konieczne jest własnoręczne podpisanie dokumentu obejmującego treść oświadczenia woli (art. 78 § 1 zd. 1. k.c.) i doręczenie oświadczenia sporządzonego w takiej formie adresatowi (art. 61 § 1 zd. 1 k.c.), to wobec niewykazania przez pozwaną, że oświadczenie z dnia

28 lutego 2013 roku zostało doręczone powodom w formie pisemnej przed 1 lutego 2013 roku (art. 6 k.c.) – zarzut przedawnienia był w tym zakresie chybiony. Podobnie wypowiedział się Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 4 października 2013 r. (V Ca 1234/13, niepubl.), wskazując, że „Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. (...) Forma pisemna jest dla oświadczenia zakładu zastrzeżona ad eventum i jeśli nie zostanie ona zachowana, bieg przedawnienia nie rozpocznie się. Rozwiązanie to niewątpliwie wzmacnia pozycję uprawnionego do świadczenia, bowiem przy krótkim terminie przedawnienia nie wymusza podejmowania przed sądem czynności zmierzających bezpośrednio do dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.”

Ponieważ pozwana nie kwestionowała innych twierdzeń pozwu, Sąd, nie dzieląc podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.), zasądził od pozwanej na rzecz powodów żadaną kwotę (2.010 zł) wraz z odsetkami tytułem uzupełnienia wypłaconego przez pozwaną odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu (1.577,71 zł), uznając, że nie przewyższa ona wraz z wypłaconym odszkodowaniem (3.587,71 zł) wysokości szkody (3.863,04 zł), o czym orzekł w punkcie 1. wyroku na podstawie 822 § 1, 436 § 2 w zw. z art. 415, art. 361 k.c., art. 363 oraz 481 § 1 i 2 k.c. (uwzględniając zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 dokonaną przez art. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2015 r. poz. 1830) oraz na podstawie art. 14 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1, art. 34 oraz art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, dalej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.).

Zasadny był natomiast zarzut pozwanej nieprawidłowości żądania odsetek od niezaskarżonej kwoty z nakazu zapłaty w wysokości 3.000 zł. Ponieważ powodowie nie udowodnili zgodnie z ciężarem dowodu (art. 6 k.c.), by zgłoszenie szkody w zakresie najmu pojazdu zastępczego nastąpiło przed 3 czerwca 2013 roku, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie 2. wyroku.

O kosztach procesu w punkcie 3. wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając je w całości od pozwanej na rzecz powodów. Na koszty te, na podstawie art. 98 § 2 – 4 w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z § 2 pkt 4, w brzmieniu pierwotnym, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) zaliczono: 138,50 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 2.400 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego; nie zaliczono opłaty skarbowej od pełnomocnictw w łącznej wysokości 34 zł ze względu na brak dowodu jej uiszczenia.

W punkcie 4. wyroku Sąd nakazał wypłacić powodom kwotę 112,50 zł, jako $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu w zakresie niezaskarżonej części nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym (art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 623).

ZARZĄDZENIE

(...)